

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 11C/138/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215454
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Petreás
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712215454.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jánom Petreásom, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a o náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a .

Súd žalovanému n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Dňa 27.9.2012 boli tunajšiemu súdu doručené žaloby žalobcu označené ako žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Konania boli vedené pôvodne pod sp.zn. 11C/138/2012 a 11C/141/2012. Žalobami sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, lebo tento nerozhodol v zákonom stanovenom čase o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Zároveň sa žalobca domáhal aj nemajetkovej ujmy z toho istého dôvodu.

S prihliadnutím na to, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania v jednotlivých konaniach sú totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením č.k. 11C/138/2012-14 zo dňa 28.1.2013. Uvedené veci sú ďalej vedené pod sp.zn. 11C/138/2012.

Žalobca svoje žaloby odôvodnil tým, že žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. Exekučného poriadku súdneho exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 6130541. Súdny exekútor postupoval podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku, najmä podľa ustanovenia § 44 ods.1 Exekučného poriadku a predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, t.j. Okresnému súdu Zvolen, ktorý požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod č. 5611*001306. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie spísal dňa 28.10.2009 a podal postupom podľa ustanovenia § 44 ods.8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom

predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Bohužiaľ sa tak nestalo a to napriek tomu, že podaný návrh spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, resp. Občianskym súdnym poriadkom.

Žalobca poukázal na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora. Poukázal na ustanovenie § 44 ods.7 Exekučného poriadku platobného od 1.9.2005 a na ustanovenie § 44 ods.8 Exekučného poriadku, platného od 1.12.2006. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (v skutočnosti súd nemá inú legálnu možnosť, než o návrhu len na základe posúdenia osoby nového exekútora rozhodnúť a teda do konania nevstupujú iné informačné podnety a nevykonáva sa dokazovanie), nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

Žalobca považuje postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods.7 Exekučného poriadku, resp. od 1.12.2006 ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. V predmetom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe.

Žalobca si uplatnil právo na náhradu majetkovej škody vo výške 175 Eur, ktorá pozostáva zo 70 Eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, sumy 40 Eur na udržiavanie a správu informačného systému, 50 Eur na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a 15 Eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Zároveň si uplatnil aj právo primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur. Žalobca uskutočnil výpočet tohto nároku alikvotným pomerom 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 663,88 Eur za rok : 12 mesiacov v roku, čo je 55,32 Eur za mesiac. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 105 dní.

Exekúcia bola vedená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým proti povinnej V. R., nar. XX.X.XXXX. Exekúcia bola vedená pod sp.zn. EX 1855/2004. Na Okresnom súde bola exekúcia vedená v prospech oprávneného pod sp.zn. 11Er/1382/2004. Z tohto spisu bolo zistené, že pôvodný súdny exekútor Mgr. Jozef Ďurica požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 25.5.2004 na základe návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý bol u neho podaný 29.4.2004. Poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5611*001306 zo dňa 28.5.2004 bolo vydané na základe notárskej zápisnice notára JUDr. Ondreja Ďuriača, Notársky úrad v Partizánskom č. N 646/2004, NZ 1286/2004 zo dňa 15.2.2004. Vymáhaná bola suma 17.341,- Sk príslušenstvom. Dňa 2.11.2009 bol súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora z pôvodného súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu, exekútorový úrad vo Zvolene na súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad v Bratislave.

Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 11Er/1382/2004-13 zo dňa 10.2.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Na základe odvolania oprávneného zo dňa 8.3.2010 Krajský súd v Banskej Bystrici vrátil spis Okresnému súdu Zvolen 12.8.2010 bez rozhodnutia vo veci s tým, že vo veci musí prvostupňovo rozhodnúť sudca Okresného súdu Zvolen.

Uznesením č.k. 11Er/1382/2004-39 zo dňa 16.8.2010, právoplatným od 21.10.2010 vyhlásil súd exekúciu za neprípustnú. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/319/2010-46 zo dňa 16.12.2010, právoplatným od 24.2.2011 odvolanie oprávneného odmietol.

Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 11Er/1382/2004-50 zo dňa 28.3.2011 exekúciu zastavil. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41CoE/248/2011-60 zo dňa 26.10.2011 uznesenie Okresného súdu Zvolen potvrdil.

Zo spisu Okresného súdu Zvolen 11C/141/2012 bolo zistené, že žalobca žalobou podanou 27.9.2012 žiadal zaviazat' žalovaného na náhradu škody vo výške 75 Eur z dôvodov uvedených vyššie (konanie 11C/138/2012) a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 608,52 Eur, ktorú sumu vypočítal zo sumy 663,88 Eur za rok : 12 mesiacov, čo je 55,32 Eur za mesiac a pri nečinnosti súdu trvajúcej 334 dní je to 608,52 Eur. Exekúcia bola vedená súdnym exekútorom Mgr. Jozefom Ďuricom pod sp.zn. EX 1885/2004 proti povinnému T. K., nar. XX.X.XXXX. Zo spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/1363/2004 bolo zistené, že súdny exekútor Mgr. Jozef Ďurica podal dňa 25.5.2004 na tunajšom súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na uspokojenie pohľadávky oprávneného Pohotovosť s.r.o. Bratislava proti povinnému T. K. na základe návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý bol u súdneho exekútora podaný 29.4.2004. Exekučným titulom bola Notárska zápisnica notára JUDr. Ondreja Ďuriača, Notársky úrad v Partizánskom č. N 353/2004, NZ 10399/2004 zo dňa 8.2.2004.

Okresný súd Zvolen vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 28.5.2004.

Dňa 2.11.2009 bol na tunajšom súde podaný návrh na zmenu súdneho exekútora zo súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu na súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého.

Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 11Er/1363/2004-22 zo dňa 27.9.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 15CoE/53/2011-33 zo dňa 15.2.2011 uvedené uznesenie Okresného súdu Zvolen potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23.3.2011.

Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 6.5.2013, ktoré bolo súdu doručené 15.5.2013.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11

Podľa § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Preto žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná poukázala na to, že aj napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. K podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody žalovaná uviedla, že zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1./ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2./ vznik škody,
- 3./ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K namietanému nesprávne úradnému postupu - k otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, žalovaná uviedla, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov (keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne v tomto uznesení aj o trovách doterajšieho exekučného konania tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie u pôvodného exekútora) a na zaslanie príslušného exekútorskeho spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúce exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods.9 Exekučného poriadku. Súd rozhodnutie o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poveril exekútorom, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Žalovaná pripúšťa, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, v takých prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnému exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnúc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bez pochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods.7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku.

Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v článku 48 ods.2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v článku 48 ods.2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle článku 48 ods.2 ústavy.

Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora), zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu je nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora, vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora) nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy, a teda za nesprávny úradný postup.

Zároveň žalovaná poukázala na ustanovenie § 44 ods.8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie kontinuity konania.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie bez zbytočných prieťahov.

Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods.2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre v konaní sp.zn. 9Co 285/2011.

Pokiaľ by konajúci súd o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takom prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR.

Žalovaná aj vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní.

Žalovaná sa vyjadrila - namietala premlčanie v súvislosti s „nesprávnym úradným postupom“. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. Podľa ustanovenia § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že Okresný súd Zvolen nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pre dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K uplatnenej materiálnej škode žalovaná uviedla, že žalobca sa domáha náhrady materiálnej škody vo výške 175 Eur. Poukázala na ustanovenie § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieskumov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Žalovaná poukázala na to, že na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Podľa žalovanej, žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. V prvom rade žalovaná má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieskumov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieskumy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nespĺnene dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalovaná sa vyjadrila aj k uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy. Žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške v čiastke 663,88 Eur (čiastka, ktorú v niektorých nálezoch Ústavný súd SR priznal za prieskumy na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na :

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na dve skutočnosti, a to na to, že žalobca poukazuje na viacero náleзов Ústavného súdu SR, kde tento rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieskumy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieskumov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných náleзов Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. V druhom rade žalovaná poukazuje na to, že je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná

judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Žalovaná ďalej uviedla, že v tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb.

Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Právny zástupca žalobcu navrhol konanie prerušiť. Súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel a uznesením č.k. 11C/138/2012-204 zo dňa 18.9.2015 zastavil konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 11.9.2015.

Na pojednávanie sa nedostavil právny zástupca žalobcu a ani zástupca žalovaného. Žalovaný nepožiadaval z vážnych dôvodov o odročenie pojednávania, hoci doručenie predvolania na pojednávanie mu bolo riadne vykázané. Súd vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania podľa § 101 ods.2 O.s.p.

Zo spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/1382/2004 bolo zistené, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu 2.11.2009 nebolo rozhodnuté v 30-dňovej lehote, ale dňa 10.2.2010 bolo vydané uznesenie, ktorým exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú. Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, preto podaním odvolania proti tomuto uzneseniu, došlo k zrušeniu tohto uznesenia a vo veci rozhodoval zákonný sudca. Uznesením č.k. 11Er/1382/2004-39 zo dňa 16.8.2010 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/319/2010-46 zo dňa 16.12.2010 odmietol odvolanie oprávneného. Toto odôvodnil tým, že proti uzneseniu, ktorým súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú odvolanie nie je prípustné.

Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 11Er/1382/2004-50 zo dňa 28.3.2011 exekúciu zastavil. Krajský súd v Banskej Bystrici toto uznesenie potvrdil uznesením č.k. 41CoE/248/2011-60 zo dňa 26.10.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.6.2012.

Zo spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn. 11Er/1363/2004 bolo zistené, že návrh na zmenu súdneho exekútora podal oprávnený dňa 2.11.2009. Konajúca vyššia súdna úradníčka prípisom zo dňa 30.11.2009 vyzvala súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu na predloženie vyúčtovania trov. Súdny exekútor predložil 18.12.2009 súdu vyúčtovanie trov a navrhol exekúciu vyhlásiť za neprípustnú.

Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 11Er/1363/2004-22 zo dňa 27.9.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesenie potvrdil svojim uznesením č.k. 15CoE/53/2011-33 zo dňa 15.2.2011.

Zo spisov Okresného súdu Zvolen 11Er/1363/2004 a 11Er/1382/2004 bolo zistené, že o zmene súdneho exekútora skutočne nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, ale v oboch týchto konaniach bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a exekúcia bola zastavená.

Konajúci súd sa stotožňuje s právnymi názormi vyslovenými zástupcom žalovaného, predloženým vyjadrením zo dňa 6.5.2013. Aj podľa názoru súdu nie je v kompetencii všeobecného súdu posudzovať prípadné prieťahy v konaní, toto je v kompetencii Ústavného súdu SR. Žalobca nepreukázal žiadnym rozhodnutím Ústavného súdu SR, že by bolo došlo k prieťahom v konaní. Nepreukázal ani skutočnú výšku škody a s prihliadnutím na to, že podľa názoru súdu nevznikol nárok na náhradu škody, nemohol vzniknúť žalobcovi ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Súd preto žalobu v plnom rozsahu zamietol.

Žalovaný mal v konaní úspech, vzniklo mu právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods.1 O.s.p. Súd žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, lebo žalovaný si neuplatnil právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

- 1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
 - 2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
 - 3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
 - 4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
 - 5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
 - 6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
 - 7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
 - 8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

- 4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).